

Λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 04/02/2024.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

Η' ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ Η' ΕΜΕΙΣ

Έχουν περάσει τα χρόνια και είμαστε, πλέον, σε θέση να κοιτάζουμε την περίοδο που ξεκινάει από το 2008 -την εξέγερση του Δεκεμβρη- και τελειώνει το 2015 -την κυβέρνηση των αγανακτισμέ-

νων και της περήφανης διαπραγματεύσεως- με κάποια ψυχραιμία. Για το antifa community αυτή η περίοδος υπήρξε εξαιρετικά σημαντική. Καθώς μετά την εξέγερση του '08 και τις διαδηλώσεις των μεταναστών/τριών ύστερα από την καταστροφή ενός κορανιού από μπάτσο, ακολούθησε η δημόσια εμφάνιση της Επιτροπής Κατοίκων Αγίου Παντελεήμονα και φυσικά η εκλογική άνοδος και η μετατροπή της Χρυσής Αυγής από παρακρατική συμμορία σε παρακρατικό κοινοβουλευτικό κόμμα, με καθημερινή παρουσία στις τηλεοράσεις και τους δρόμους. Με αυτό τον τρόπο, μια περιθωριακή μάχη που αφορούσε λίγους/ες αντιφασίστες και τους μετανάστες/τριες εργάτες/τριες απέκτησε ορατότητα στην κεντρική πολιτική σκηνή και όλοι ξεκίνησαν να μιλάνε για τους φασίστες. Οι φασίστες, που μέχρι πρότινος δεν υπήρχαν, έγιναν αντικείμενο συζητήσεων και «ζούσαμε μέρες Βαϊμάρης», «η δημοκρατία βρισκόταν σε κίνδυνο», «ο ελληνικός λαός θυμόταν πως τον απελευθέρωσε ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ», «Δεν ξεχνούσε», «Τους φασίστες κρεμούσε» και εμείς ακούγαμε τέτοιες και άλλες παρόμοιες με αυτές αβρόπτες με τη συνείδηση πως αν όλα τα παραπάνω δεν ήταν τόσο τραγικά θα ήταν πάρα πολύ αστεία.

Τότε η θέση μας ήταν διπλή: Από τη μια πλευρά ξέραμε καλά πως ο φασισμός αποτελεί μια σταθερά των μηχανισμών του ελληνικού κράτους και των συνειδήσεων και των πρακτικών των ελλήνων μικροαστών. Μια σταθερά που οργανώνει την άγρια εκμετάλλευση των μεταναστών/τριών στα σύνορα, τα χωράφια, τις κουζίνες, τα μπουρδέλα και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, και με αυτό τον τρόπο συνομιλεί με τις επιτυχίες του ελληνικού ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή. Ως τέτοιος, ο ελληνικός φασισμός ήταν/είναι πολλά περισσότερα από τη Χρυσή Αυγή. Κι αυτό έπρεπε συχνά πυκνά να το υπενθυμίζουμε στους εαυτούς/ες μας και φυσικά να το κολλάμε και να το γράφουμε στους τοίχους της πόλης. Από την άλλη όμως η Χ.Α δεν βρισκόταν μόνο στη βουλή και στα κανάλια. Η Χ.Α βρισκόταν στους δρόμους. Εκεί επιχειρούσε να διευρύνει την επιρροή της και μαζί τις παρακρατικές και μαφιόζικες δουλειές της, πάντα σε συνεργασία με τους μπάτσους. Από την μια λοιπόν η ΧΑ δεν ήταν σημαντική καθώς ο ελληνικός φασισμός ήταν πολλά περισσότερα, από την άλλη ως antifa μαζί με πολλούς άλλους συντρόφους/σες έπρεπε να την αντιμετωπίσουμε τους φασίστες συγκέντρωση τη συγκέντρωση, σύνθημα το σύνθημα, στους δρόμους, στις γειτονιές, στα σχολεία και τα γήπεδα.

Δυστυχώς αυτή η διπλή στρατηγική παραμένει επίκαιρη, παρότι η Χρυσή Αυγή βρίσκεται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας - ειδικά από τη στιγμή που το ελληνικό κράτος της έκοψε την χρηματοδότηση. Και ίσως, κατά κάποιο τρόπο, τα πράγματα να είναι ακόμα πιο περίπλοκα: Το φάσμα του ελληνικού φασισμού έχει μεγαλώσει εντυπωσιακά. Την θέση της ΧΑ στη βουλή έχουν πάρει κάποια νέο- συντηρητικά μορφώματα ενώ στον δρόμο εμφανίζονται από εδώ κι από εκεί φασιστάκια από διαφορετικές παρέες και με ευκαιρικά ονόματα βλ. αυτούς που οργάνωσαν τις επιθέσεις στο Μοναστηράκι ή εμφανίστηκαν στην επέτειο των Ιμίων. Δίπλα τους όμως υπάρχουν δεκάδες άλλες οργανώσεις που εμφανίζονται με διαφορετικές αφορμές και εξαφανίζονται αμέσως μόλις πετύχουν το σκοπό τους βλ. «Ένεργοι Μπαμπάδες», οργανώσεις που υπογράφουν με τα σύμβολα του Αζόφ σε αλληλεγγύη με τους Ουκρανούς φασίστες αλλά και διάφοροι δημοκράτες φίλοι της Ουκρανίας, τύποι που κολλάνε αφίσια με QR code στους τοίχους σε αλληλεγγύη με το κράτος του Ισραήλ, επιτροπές κατοίκων ενάντια στην εγκληματικότητα, μπάτσοι που διαδηλώνουν μετά την προσαγωγή εκατοντάδων οπαδών του Ολυμπιακού στο Ρέντη, ύστερα από τον τραυματισμό ενός μπάτσου κοκ.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως οι φασίστες εμφανίζονται ξανά, ασχολούνται με διαφορετικά ζητήματα και παίρνουν διαφορετικές οργανωτικές μορφές. Γι' αυτό και είναι πιο σημαντικό από ποτέ να αξιοποιήσουμε τη στρατηγική που περιγράψαμε παραπάνω. Από την μια πλευρά δηλαδή να δούμε τον φασισμό ως ένα σχέδιο του ελληνικού κράτους απέναντι στην εργατική τάξη, κι από την άλλη να στραφούμε απέναντι στους φασίστες που εμφανίζονται στον δρόμο, είτε προσπαθούν να την πέσουν σε αντιφασίστες/τριες, είτε ζητάνε «ίσο χρόνο και για τους δύο γονείς», είτε κολλάνε αφίσες αλληλεγγύης στο κράτος του Ισραήλ και διεκδικούν τα δικαιώματα του «αγέννητου παιδιού».

Η πρόσφατη πείρα του αντιφασισμού μας έχει κληρονομήσει μια πολύ σημαντική συνείδηση. Οι αριστεροί μηχανισμοί του ελληνικού κράτους δεν ήταν, ούτε είναι εχθροί του ελληνικού φασισμού. Δεν ήταν ούτε όταν χειροκροτούσαν τους Σέρβους σφαγείς, δεν ήταν ούτε όταν διαπραγματεύονταν για το εθνικό χρέος, δεν ήταν ούτε όταν έχτιζαν στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών/τριών σε όλη την ελληνική επικράτεια και δεν είναι και τώρα που μιλάνε για τις ΑΟΖ, τα εθνικά συμφέροντα και την υπογεννητικότητα. Η πείρα των τελευταίων χρόνων έχει δείξει λοιπόν πως ο αντιφασισμός, για να μπορεί να είναι τέτοιος, πρέπει να βάζει απέναντι του ολόκληρο το «τείχος της δημοκρατίας», δηλ. το ελληνικό κράτος, το πολιτικό του προσωπικό και όλους τους μηχανισμούς του.

Και κάτι τελευταίο. Τα προηγούμενα χρόνια έχουν δείξει πως όσο κι αν προσπάθησαν οι φασίστες, να βρουν χώρο την περίοδο της καραντίνας, βρήκαν μπροστά τους εκατοντάδες αντιφασίστες/τριες -σαν κι εμάς-, στενά συνδεδεμένους/ες με τα αντιπειθαρχικά αισθήματα των νεαρών εργατών/τριών της μητρόπολης. Ξέρετε, αυτούς τους ανορθολογικούς, τις άνεργες, τους άρατους, τους καταλήψεις, τους χουλιγκάνους, όλους αυτούς/ες που η αριστερά θα ήθελε να σωφρονίσει, να εκπαιδεύσει και να επαναφέρει στην τάξη. Όσο κι αν προσπάθησε, λοιπόν, η υγειονομικά ευπρεπής αριστερά και η αναρχία να πουν το αντίθετο, η αντίσταση στην υγειονομική ευπρέπεια και τις καραντίνες υπήρξε αντίφα και περιόρισε καταλυτικά τους φασίστες στο δημόσιο χώρο.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος πανικού. Δεν υπάρχει όμως και κανένας λόγος εφησυχασμού. Οι φασίστες παίρνουν και θα συνεχίσουν να παίρνουν ό,τι τους αντιστοιχεί στους δρόμους και στις γειτονιές. Καθώς όμως ο ελληνικός ιμπεριαλισμός μπαίνει σε νέες περιπέτειες και το κράτος παράγει και διαχειρίζεται διαρκώς κρίσεις, οι φασίστες μπορεί να αρχίσουν να μοιάζουν μια όλο και περισσότερο προσφιλή λύση για τα αφεντικά. Γι' αυτό και πρέπει να έχουμε το νου μας, γι' αυτό και για όλα τα παραπάνω πρέπει να επιμένουμε να φωνάζουμε: ή οι φασίστες ή εμείς δεν γαμιέται κι η πατρίς. Και να εννοούμε κάθε του λέξη: δεν θα αφήσουμε πουθενά χώρο στους φασίστες και θα συνεχίσουμε να έχουμε γραμμένα τα εθνικά συμφέροντα και τις κρατικές προσταγές.

editorial

